

Siiri Enoranta

Maailman- tyttäret

WSOY

SIIRI ENORANTA

Maailman- tyttäret

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

© SIIRI ENORANTA JA WSOY 2022

ISBN 978-951-0-47995-7

PAINETTU EU:SSA

Ystäville

Lise-Lotte

Minä huomasin heidät kaikki heti alkuseremonian aikana: Kaiian, Zerindan ja Ritvan, ja Joselina oli vierelläni jo ennestään. Meitä oli parisenkymmentä nuorta helteisessä alkukesän aamussa, ukkonen jytisi kaukana niittyjen ja metsäpeltojen takana, juuri ja juuri kuulin sen matalan kumun. Kaikki me olimme todistettavasti yksinäisiä, koska olimme saapuneet leirille, jokainen oli kohdannut enemmän murheita kuin olisi välittänyt. Murheemme olivat pieniä tai suuria: yhdelle riita rakastetun kanssa tuntuu yhtä pahalta kuin toiselle vuosikausia kestänyt sairaus. Murhe on henkilökohtaista, vertaamiskelvotonta, jotakin mikä tehokkaimmin sekä erottaa ihmisolennot toisistaan että yhdistää heidät. Joskus Joselina sanoi minulle, että olen liian myötätuntoinen, ja minä sanoin, ettei sellaista asiaa ole olemassakaan kuin liian myötätuntoinen. Mutta hän oli oikeassa siinä, etten saa ottaa liikaa muiden murheita kannettavakseni, ainoastaan sopivan määrän.

Juuri taakan jakamista me harjoittelimme Sopusointu-leirin alkuseremoniassa. Meidän oli määrä etsiä Ibner-joen lähistöltä jotakin, mikä kuvastaisi huoliamme ja painolastiamme, ja koota se pyörillä kulkevaan matalaan rekeen. Aika moni otti suuria kivenlohkareita joenpohjalta, kieritti niitä ähkien ylös joenpenkkaa niin että hiki valui silmiin. Joselina keräsi sylin täyteen käppyräisiä vanhasta koivusta pudonneita oksia, niistä tarttui jäkälää hänen hiuksiinsa ja ne pistelivät hänen paljaita käsivarsiaan.

Katsoin häntä ja pohdin tuollaistako Jarmilin jälkeensä jättämä suru voi myös olla, haurasta ja piikikästä. Me olimme puhuneet Jarmilista kuukausien ajan jokaisena iltana ennen nukkumaanmeno, minä tunsin monia surun ominaisuuksia, mutta surulla on tapana muuttua. Jarmil oli Joselinan isovelji. Ei sellainen suru lakkaa.

Minä katsoin Kaiaa, joka seisoj joessa mären vaatteet vartaloa vasten liimautuneina ja riipi kaksin käsin pohjasta levän peittämiä puolimätiä kaisloja. Hänen silkkiset hiuksensa olivat purkautuneet nutturalta, ja hän puhalsi niitä kasvoiltaan ärtyneenä, mutta kun joku ojensi hänelle karanneen kaislan, hän naurahti. Keräsin maasta koivunlehtiä, jotka aurinko oli polttanut karrelle, vaikka ne olivat purkautuneet silmuista vain muutamia viikkoja aikaisemmin. Minua helpotti nimittäin hitusen verran ajatella, että henkilökohtainen suruni oli myös maailman surua. Otsonikerros oli liian ohut, aurinko liian kuuma, lajimme runtelemat ekosysteemit epävakaita. Ja niin haarapääskyn kuollessa sukupuuttoon lähes täysin huomaamaton peto oli päässyt leviämään holtittomasti: hyttynen, joka kantoi kuolemantuomiota, nunezia-kuumetta. Sitä jonka vanhempani olivat saaneet. Minun isäni ja äitini kuolivat, koska maailma on vieläkin sairaana – vielä, vaikka Romahduksesta on jo yli sata vuotta, ja paljon on saatu korjattua.

Pitelin koppuraisia lehtiä ja katselin taas ympärilleni. Oli tyyntä, lokit suhahtelivat päämme yli kiljuen. Kaukaa kuului jylinää, salamoita en nähnyt, ne olivat välähtäneet jo paljon aikaisemmin. Katselin, kuinka Ritva koetti nostaa maasta suurta kiveä, mutta ei saanut sitä liikahtamaankaan, ja kiukuissaan lopulta potkaisi sitä. Hän vilkaisi, oliko kukaan nähnyt, poimi kourallisen pikkukiviä ja viskasi ne mielenosoituksellisesti rekeen. Hän istui maahan pieneksi mytyksi ja näytti kaikin puolin juroilta, hänen jalkansa naputti jotakin rytmiä, joka hänen mielessään soi. Zerinda kiinnitti huomionsi ja herätti huoleni, hän seisoj aivan jähmettyneenä paikassa, jossa maa alkoi viettää jyrkästi alas joenpohjalle. Hänen

toinen kätesä oli jäänyt koholleen, mutta se ei muistuttanut tervehdystä, en osannut sanoa mitä se muistutti. Hänen katseensa oli lasittunut mitään näkemättömäksi, kiharapehko oli takkuinen ja vaatteet oudot. Mietin, saattoiko hän olla Saarivaltiosta niin kuin Ritvakin. Ritvan tapauksessa ei ollut epäselvyyttä, koska hänen paitaansa oli kiinnitetty survivalistien pinssi. Äkkiä Zerinda liikahti astuakseen eteenpäin ja viime hetkellä pysäytti askeleensa, silti horjahti alamäkeen ja päätyi hiekkaiselle penkereelle istumaan. Hän taputteli hiekkaa kämmenillään kuin varmistuakseen, ettei putoaisi maan sisuksiin. Se olisi voinut olla huvittavan näköistä, mutta se oli kaikkea muuta. Kuin Zerinda ei olisi ollut paikalla omassa kehossaan. Mutta missä muualla hän olisi voinut olla? Painoin kasvoni vasten vanhan koivun kaarnaa, sen kosketus tyyntynyt minua. Zerinda keräsi paidanhelmaansa kourakaupalla hiekkaa, kantoi sen varovasti reen luo ja antoi valua muiden tuomien symbolien päälle.

Leirin ohjaaja keräsi meidät jälleen yhteen. Hän puhui kauniisti yhteistyöstä, siitä miten yhdessä kannettu taakka on kevyempi kuin osiensa summa, kuinka kuitenkin jaettu ilo on suurempi kuin alkuperäinen. En voinut olla virnistämättä Joselinalle, koska teoria ei ollut matemaattisesti aivan aukoton, mutta hän pyöräytti silmiään ja virnisti takaisin. Ei kai hänen ihan kaikkia asioita ollut pakko todistaa tieteellisesti. Nojasimme toisiimme aamupäivän raukeudessa, hän oli tullut kanssani, koska olin pyytänyt; ehkä löytäisimme leiriltä mielenrauhaa, ehkä emme, en osannut vielä odottaa seikkailua. Mutta varmaankin se olin juuri minä, joka aloin kehrätä meitä yhteen epämääräisen vaiston ajamana. Ai, seurasitko sinä taas intuitiotasi, Joselina kysyisi myöhemmin, ja minä myöntäisin, miksikäs ei. Minä, Joselina, Ritva, Kaia ja Zerinda, en tiedä miksi juuri me viisi. Ehkä me tarvitsimme toisiamme kipeimmin.

Tartuimme reen vetoliinoihin kaikki yhdessä. Ukkonen jatkoi matkaansa kauemmas, emme saattaneet enää kuulla sitä, ehkä

vain lepakot kuulivat, tai sitruunaperhoset, käppyräiset koivut kuulivat. Zerinda liikutti päätään omituisella tavalla, nykien, kuin olisi aistinut takanaan äkillistä liikettä, vaikka lokit olivat jo rauhoittuneet. Sitten hän kääntyi ja huomasi katseeni, kiinnittyi siihen. Minä hymyilin, ja hän näytti kertakaikkisen kummastuneelta, kuin ei edes muistaisi missä oli. Lopulta hän hymyili takaisin. Reki oli tosiaan ihmeen kevyt.

Zerinda

Mä matkustin Saarivaltiosta Hourumantereelle saakka, en ole ihan varma pakeninko mä enemmän vai menin jotakin kohti, mutta mä tulin meren yli, niin paljon pidemmälle kuin mä olin koskaan ennen kulkenut, ja todellakin, yhä vain: se on mun pään sisällä. Mä tunnen sen ajatukset mun omien kanssa lomittain. Sen tunteet. Mä en tiedä sen nimeä. Mun eno sanoi, että se oli mun esiäiti, mun isoisoiäiti. Ennen kuin Władek-eno hukkuu kirjaimellisesti omaan paskaansa, se opetti mulle, että mun esiäiti syntyi vuonna 2008, ja kun esiäiti oli kahdenkymmenen, maailma loppui. Tämän mä sain tietää, tämän verran mä muistan, vaikka kaikkia omia asioitani mä en enää muista, kun mun päässä ei tunnu olevan tilaa meille molemmille, esiäidille ja mulle. Se on jotenkin söpö kaikesta huolimatta, pikkumummu historian katveessa, vaikka tietenkin mä tunnen sen nuorena, vain vähän vanhempana kuin mä itse olen nyt. Mä muistan, kuinka se muistaa viimeisen kesän täynnä hornan hellettä, viimeisen kesän josta saattoi vielä juuri ja juuri sanoa, että asiat sujui, oli jotain järkeä, sivilisaation illuusio. Sitten tuli Romahdus. Mä muistan, kuinka se tanssii vanhassa teräshiomossa, missä strobovalot runtelee tajuntaa ja basso moukaroi sydäntä, kymmenet janoiset vartalog vääntelee sen ympärillä, myrskytuuli puhaltaa verhot vaakasuoriksi ulos avoimista ikkunoista, silti kuumuus ei hellitä,

tuulikin on tulinen, hiki ei ole kuivunut moneen viikkoon, ja levottomuus kytee.

Mä toivoisin, että mä tietäisin sen nimen. Mä toivon, etten mä unohda omaani.

Lise-Lotte

Me kiskoimme rekeä kaikki yhdessä ennen kuin tiesimme toisistamme juuri muuta kuin sen, minkä näköisiä taakkoja kukin ajatteli kantavansa. Kaian vaatteet haisivat joenpohjan samealta lietteeltä, hänen käsivartensa olivat kuraiset. Ritva hädin tuskin osallistui reen vetämiseen. Joselina kiskoi etukumarassa, kiivaana. Minun hento, vahva Joselinani. Zerinda säpsähteli äänistä, joita me muut emme kuulleet. Ukkonen oli rauhoittunut. Tunsin voiman reisissäni, paljaat jalat ruoholla, kuulin sirkat, kalanpyrstön molskahduksen joessa. Maailmankoti oli vapaa, auki ja meidän.

Zerinda

Mun nimi on Zerinda. Nyt on vuosi 2130 ja mä olen kahdeksantoistavuotias, mä vedän kolme leukaa, olen tehnyt kymmeniä graffiteja pitkin Eddieburghin katuja, mä olen 174 senttimetriä pitkä, 72 kiloa painava, yön värinen, jossain määrin järjissäni, äiditön, esiäidillinen.

Muut leiriläiset katselee mua uteliaina, ne ihmettelee miksen mä kuuntele kun ne juttelee mulle, mä en voi selittää että mä kyllä yritän. On liikaa hälyä. Mun aivot on tätä nykyä epäluotettavat, enkä mä aina tiedä mikä päivä on tai mikä vuorokaudenaika, tai voinko mä luottaa siihen, että se mitä äsken tapahtui tapahtui äsken. On helpompi olla epäsosiaalinen kun raapustaa piirustuslehtiöön, silloin muut antaa mun olla. Ne menee taas riippumaan koivujen oksille kiinnitettyihin trapetseihin tai rakentamaan pyöreistä kivistä muodostelmia. Mä en pysty arvioimaan haluaisinko mäkin riippua ja rakentaa, mä yritän keskittyä. Mä en koskaan tiedä minkälaista kuvaa mä olen tekemässä, ennen kuin mua tuijottaa paperilta jonkun vieraan valmiit kasvot.

Mun nimi on Zerinda, ja mut on nimetty vanhan maailman vapaustaistelijaprinsessin mukaan, orvon kapinallisen kohtalokkaan maailmanpelastajan, joka viiden kauden ja kuudenkymmenenjakson (mukaan luettuna jouluspesiaali) aikana kasvoi

epävarmasta tytöstä patriarkaattia munille potkivaksi supermujaksi, valloitti sydämet ja rikkoi katsojaennätykset. Vanhan maailman ihmiset uskoi, että Zerindan seikkailut oli totta, joten ne oli totta. Vanhan maailman ihmiset ei uskoneet faktoja, ne uskoi fiktiota. Onko se mitä mun päässä tätä nykyä tapahtuu faktaa vai fiktiota? Esiäiti pystyy ilmestymään mulle olin mä sitten unessa tai valveilla, ja välillä mua sattuu päähän niin että mä oksennan, vaikken ole edes ryypännyt. Mä yritin etsiä merkkejä mun kehosta sen jälkeen, kun Władek-eno nukutti mut väkisin, jotain haavaa, vihjettä, mutta ulkoisesti mä olin vahingoittumaton, enkä mä tajunnut. Ehkä Sopusointuleiri tosiaan on mulle sopiva paikka, sillä välillä mä olen niin vihainen, että mä voisin tappaa. Paitsi että Władek on jo kuollut.

Joselinan muistiinpanot

ENSIVAIKUTELMIA SOPUSOINTU-LEIRILTÄ YKSINÄISILLE:

AJANKOHTA: Kymmenes toukokuuta 2130. Yksitoista kuukautta Jarmilin kuoleman jälkeen. Kuusi kuukautta Lise-Lotten vanhempien kuoleman jälkeen. Satakaksi vuotta Romahduksen jälkeen. Kahdeksankymmentäyksi vuotta Maailmankodin perustamisen jälkeen. Kahdeksantoista vuotta syntymäni jälkeen. Kaksitoista vuotta Lise-Lotten tapaamisen jälkeen.

PAIKKA: Maailmankoti, Negeurooppa, Mulperimaa, Moora, Ibner-joen ranta. Rakennus, jossa yövyimme, on jo nelisenkymmentä vuotta toiminut leirikeskuksena ja yhteisöllisenä tilana, jossa kuka vain voi järjestää esimerkiksi syntymä- ja kuolemajuhlia. Se rakennettiin vuonna 1983 kyläkouluksi ja jäi tyhjilleen ennen Romahdusta, vaurioitui pahasti sodassa, ränsistyi, ja lopulta se korjattiin niin perinpohjaisesti, ettei alkuperäisiä rakennusmateriaaleja ole enää paljon jäljellä. Onko kyseessä sama vai eri rakennus kuin se, joka tälle paikalle kohosi vanhan maailman aikana?

SÄÄTILA: Huhtikuun rankkasateet ja tulvat ovat väistyneet, kesän helteet ovat jo täällä. 33 astetta varjossa. Kuumin paikka Maailmankodissa tänään on Tupelomaassa, 58 astetta, ja kylmin Kuusimaassa, 4 astetta. Tuulee lännestä, kaksi metriä sekunnissa. Suhteellinen kosteus 82 %, niska tuntuu tahmaiselta.

FLORA JA FAUNA: Suurin osa metsistä on lehtoa, on paljon kuusta, saarnea ja tervaleppää. 2070-luvun metsien monimuotoistamisprojektin tulokset näkyvät täällä hienosti, puustoa on eri ikäistä, maaperä rikastumaan päin. Leirin ohjaaja kertoi, että läheisellä niityllä voi tavata uhanalaisen luomittariperhosen, ja vaarantunut takkuhankajakälä on saatu kasvamaan uudelleen, mutta keltakukkainen lettorikko on peruuttamattomasti kadonnut. Viimeiset jokihelmisimpukat Ibner-joessa raportoitiin vuonna 2052. Lukuisat hyttyslajit kukoistavat, hyönteiskarkottimet ovat pakolliset. Me ihmiset esittelimme itsemme suuressa ringissä leirikeskuksen salissa, jonka kumpaakin päätyseinää peittävät sammulet ja kelasköynnökset. Me kerroimme nimemme toisillemme. Zerindan vuorolla kuului muutama epäuskoinen pyrskähdyks, joita hän ei ollut huomaavinaan. Jotkut meistä täsmensivät sukupuolensa, jotkut kertoivat rajansa henkilökohtaisen tilan tai hankalista asioista puhumisen suhteen. Olimme kohteliaita ja huomioonottavia, mutta olimme myös keskimäärin vakavampia ja hiljaisempia kuin vaikkapa minun ja Lise-Lotten naapuruston ihmiset tai opiskelijat yliopistollamme. Näin monta huonosti voivaa ihmistä samassa paikassa. Se on erikoista.

MIELENTILA: Tuntuu hiukan hölmöltä olla täällä. En minä ole yksinäinen, minullahan on Lise-Lotte. Mutta jos paras ystäväni on yksinäinen, ehkä minäkin silloin väistämättä olen, tunsin sitä tai en. Nukun yöni hyvin. Ruoka maistuu. En itke joka päivä. Stressihormonit kohtalaisen alhaiset. Olen optimistinen. Paitsi että valehtelin. Jarmil on poissa: yksinäisyys on läsnä.

Zerinda

Viime vuonna mun äiti kuoli. Se oli vahinko. Sillä tavalla voi käydä, jos yrittää räjäyttää asioita. Että räjäyttääkin erehdyksessä itsensä. Mä olen miettinyt sitä paljon näinä päivinä leirillä, kammillantuoksuinen hempeä-ääninen leiriohjaaja Aloise sanoo, että se tekee hyvää, pohdiskeleminen. Mä en ole ihan varma. Isä jäi kiinni, enkä mä ole nähnyt sitä sen jälkeen. Äitiä mä en näe enää koskaan, sitä mä olen yrittänyt itselleni selittää, mutta sellaista on hankala ymmärtää.

Władek meni kuitenkin vielä enemmän sekaisin kuin mä. Äiti oli sen isosisko, ja ehkä äiti oli sillekin aina ollut myös äitimäinen, se oli huolehtinut Władekista siitä asti, kun Władek oli kakara. Kun äiti kuoli, mä jouduin Władekin perheen luokse asumaan, ja mä en pysty edes selittämään miten perseestä se oli. Władek oli äänekäs ja riehakas mies, ennen aina nauravainen, se ei sanonut yhtäkään lausetta, joka ei olisi ollut sen omasta mielestä vitsi. Se oli aina kiusaamassa ja nälvimässä, mutta: ”Älä ota sitä niin vakavasti, leikilläni mä vaan!” Se oli pitkä ja lihaksikas, naiset piti sitä komeana ja kuunteli mielellään sen lirkuttelua, eikä niitä haitannut, että Władek alkoi jo olla vähän alkoholin pöhöttämä. Władekin vaimo Anielka oli laiha ja vakava, ja jokainen niistä kolmesta pojasta, jotka se synnytti, riudutti sitä entisestään. Sitten kun mun äiti kuoli ja Władek alkoi ryypätä jatkuvasti, Anielka muuttui läpinäkyväksi, alkoi kulkea seinää pitkin hivuttautuen

kuin sairas kissa. Pojat ei olleet sekuntiakaan valveillaoloajastaan hiljaa. Mun huoneena oli keittiön nurkkaan lakanoilla rajattu koppi, mä nukuin säilöttyjen sipulien lemussa, ja kun Anielka laittoi ruokaa, se työnsi noitamaisen kätensä lakanoiden välistä ja sanoi kuluneella äänellä: ”Pippuria, Zerinda. Sinappia. Kaalia, Zerinda.” Ja mä ojensin.

Władekin aurinkopaneelit oli vanhat ja reistailevat, niin että suihkuvesi saattoi olla lämmintä tai sitten se ei ollut, ja kylpyhuoneessa lemusi home. Pojat kurkki lakanoiden välistä kun mä vaihdoin vaatteita ja yritti saada laseillaan kuvia. Mä pesin murjottavan Anielkan kanssa noin kahdeksantuhatta kappaletta pieniä, rupisia, neliönmuotoisia perunoita.

”Äitisi ja isäsi suunnitteli joutuvansa vankilaan”, Władek paasasi vodkapulloaan heristäen. Se oli Władekin lempipuheenaiheita humalassa. ”Ne tiesi, että jos ne pääsee oikein *Maailmankodin* vankilaan, niin se on sama kuin olisi täysihoitolomalla. Siellä on uima-altaat ja kirjastot, jumalauta, tuoremehut ja voisarvet aamiaisella.”

Maailmankoti – sillä nimellä Hourumantereen porukka kutsuu aivopesuimperiumiaan, joka kattaa kaikki muut paikat paitsi Saarivaltion. Hourumanner-pilkkanimen taas on keksinyt Saari-
valtion ensimmäinen presidentti, ja nimi on tiukasti vakiintunut yksikkömuodossaan, vaikka sillä tarkoitetaan useiden alueiden yhdistelmää. Joka tapauksessa Hourumantereella isä ja äiti ja niiden aktivistiryhmä oli toteuttaneet iskunsa. Ne oli suunnitelleet sitä ainakin vuoden. Niiden oli ollut pakko rakentaa pomminsa paikan päällä, koska meren yli ei saanut salakuljetettua aseita. Niillä oli kuulemma paikallinen kontakti, joka auttoi niitä. Mutta enempiä ne ei kertoneet, asia oli huippusalainen.

”Ne laski, että ne saa leppoisat vanhuudenpäivät Hourumantereen vankilassa.”

Władek kiroili, röyhtäili, vaikersi, joskus se heitti pullon seinään, tietysti tyhjän. Kerran Anielkan silmäkulmaan lensi sirpale,

ja mä nyppäisin sen pinseteillä pois, eikä Anielka itkenyt koskaan mun nähden muuta kuin sen yhden lasisen kyyneleen. Joskus Władek sanoi, että äiti oli lavastanut kuolemansa, suunnitteli meren takana uutta iskua ja odotti Władekia. Joskus se taas oli sitä mieltä, että mun vanhemmat oli halunneet päästä siitä eroon.

”Ei ne olisi jättäneet mua”, mä mutisin hiljaa itsekseni.

Mä olin nopeasti oppinut, ettei Władekille maksanut vaivaa sanoa juuri mitään. Ja totuushan joka tapauksessa oli, että mä asuin Władekin perheen lahoavassa rotiskossa, eikä mun isä ja äiti olleet siellä, eli joku olisi voinut tulkita asian niin, että ne nimenomaan oli jättäneet mut.

Tämän kaiken takia mä vietin mahdollisimman paljon aikaa ulkona. Mä pyörin Paolon ja Emekan kanssa enimmäkseen, ja joskus Heide oli mukana ja Andrei. Meillä ei yleensä ollut varaa ostaa elokuvalippuja, mutta me tiedettiin, miten paloportaiden kautta pääsi katolle ja sieltä ilmastointikanavaan ja leffasaliin. Ei me omia paikkoja saatu, eikä 4D-pukuja ja sitä kautta täyttä elämystä, mutta tärkeintä olikin nauraa muiden katsojien ilmeille. Me dykkattiin hienostokatujen roskiksia ja syötiin rikkaiden pois heittämiä herkkuja. Mä täytin kahdeksantoista ja sain hakea omat kaljani, milloin mulla oli muutama punta. Joskus me käytiin baareissakin, istuttiin nurkkapöydässä ja katseltiin kuinka ihmiset potki tarjoiljarobotteja ja tanssi ja päihtyi, päihdyttiin itsekin. Pojat ei halunneet tanssia, enkä mäkään, ainoastaan Heide meni tanssilattialle, ja sitten joku yleensä saikin sen iskeytyä. Mä annoin maalin sataa julkisten rakennusten seiniin ja kirjoitin iskulauseita, joiden ympäröimänä olin kasvanut. ”Fuusio vapaaksi” tai ”Energia kuuluu kaikille”. Mutta äiti oli kuollut niiden lauseiden takia, ja jonkin ajan päästä mä en kirjoittanut enää mitään sanoja, tein vain kuvia. Toisinaan jos mä olin tarpeeksi kännissä, mä annoin Andrein nuolla mua. Ei siinä mitään, kun piti silmät kiinni. Andrei oli hontelo ja rottamainen ja me kaikki oltiin rottamaisia ja kyyristeltiin roskaisilla kujilla mainosvalojen loimotuksessa,

ja meillä oli hauskaa, jos meillä oli juotavaa tai nappeja, mutta kukaan niistä ei ollut mun sydänystävä.

Silloin tällöin mä ajoin yksin rannikkoa pitkin vanhaan Gullaan asti kolhiintuneella sähköpyörällä, jota Władek säilytti parvekkeella. Sinne oli kolmisenkymmentä kilometriä, tiet oli kuoppaisia ja pyörän polkimet rohisi. Satama-alue Eddieburghin lähellä oli tarkoin valvottua ja sähköaidoin rajattua, Hourumantereen porukka ei pääsisi meidän kimppuun, mutta myöskään kukaan täkäläinen ei päässyt vesirajaan ilman virallisia lupakirjoja. Vain isojen kaupunkien edustat oli suojattu, Gullaan asti ei riittänyt aitoja eikä valvojia. Jos joku hullu halusi pois saarelta, niin kyllä se saattoi lähteä. Äiti oli kai sitten ollut yksi niistä hulluista. Gullasta ne oli lähteneet matkaan kahdentoista hengen aktivistiryhmän mukana, mun äiti ja isä, mereen viettävästä niemestä. Ne oli liukastelleet alas polkua, missä sora lähti helposti vyörymään jalkojen alla. Niillä oli ollut pelastusvene, pumpattava lautta, jota ne oli valmistelleet salaisessa kellaritukikohdassa. Multa ei ollut kysytty, halusinko mä, että mun vanhemmat lähtee taistelemaan Hourumantereelle rajattoman energian puolesta. Mieluummin mä olisin halunnut pitää isän ja äidin, vaikka me oltiin köyhiä ja meillä oli paskat paneelit, vanhanaikaiset näytöt ja kakkoslaatuiset lasit. Mutta me asuttiin Saarivaltiossa, missä kuka tahansa saattoi saavuttaa mitä tahansa kun vain teki tarpeeksi töitä, ja mä uskoin ainakin vielä silloin, että tulevaisuus alkaisi hymyillä meille.

Mä istuin rannan keltaiseksi paahtuneella ruoholla ja tuijotin alas tyrskyihin. Merenpohjasta nousi vielä nykyäänkin silloin tällöin valkoisia vanhan maailman munankuoria: Gullassa oli veden alle hautautunut golfkenttä. ”Mä tulen pian takaisin, mä lupaan”, äiti sanoi ja rutisti mua ennen kuin lähti, enkä mä itkenyt paljon koska mä uskoin sitä ja ajattelin, että se mitä se tekee, on tärkeää. Mutta ne oli räjäyttäneet pomminsia, eikä meillä silti ollut fuusioenergiaa, ja sen lisäksi mun vanhemmat oli poissa.

**Palkitun kirjailijan utopia
Maailmankodista on rohkeudessaan
pysäyttävä. Tulevaisuudenkuvitelma
häikäisee elämänvoimallaan ja
palauttaa lukijan kyvyn unelmoida.**

Heitä on viisi ja he tapaavat Sopusointu-leirillä yksinäisille. Vaikka luonto on alkanut elpyä ja ihmiset ovat vihdoin yhdenvertaisia, jokainen tytöistä on kohdannut surua omassa elämässään. Lisäksi esiäidin muistot maailmanlopun partaalta heittävät varjonsa heidän yleen. Joselinan veli on kuollut salaperäisten konehyönteisten hyökkäyksessä, ja tytöt lähtevät yhdessä selvittämään niiden arvoitusta. Mysteeri vie heidät taistellen ja tanssien läpi Maailmankodin ihmeiden – ja lopulta matka saattaa olla perille pääsyä tärkeämpää.

Teos on kangastus seikkailuromaanista, moderni tyttökirja ja visionäärinen tutkielma ystävydestä ja paremmasta maailmasta.

